

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4183/2019
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Гордане Комненић и др. Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Основног суда у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4066/18 од 15.04.2019. године, на седници одржаној 04.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4066/18 од 15.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 4066/18 од 15.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 222/18 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 1915/09, на име разлике зараде и накнаде зараде, закључно са децембром 2003. године по Споразуму о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада у износу од 78.418,24 динара, са законском затезном каматом почев од 03.09.2009. године, до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 1915/09, на име разлике зараде и накнаде зараде, и то ради наплате трошкова извршења по решењу Основног суда у Врању И 1915/09 од 02.12.2009. године, у износу од 9.637,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.12.2009. године, до исплате, као и на име састава жалбе у истом предмету износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.11.2016. године, до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати износ од 19.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 4066/18 од 15.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом у погледу висине трошкова у извршном предмету, и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у делу одлуке о камати, тако што је обавезана тужена да тужиљи на досуђене износе накнаде трошкова извршног поступка, плати законску затезну камату од 21.02.2018. године као дана подношења тужбе до исплате, док је одбијен као неоснован део тужбеног захтева за законску затезну камату почев од 02.12.2009. године на трошкове извршења и почев од 03.11.2016. године као дана састава жалбе па до 21.02.2016. године. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена допунска пресуда потврђена. Ставом четвртим изреке, одбијени су као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности, они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 21.02.2018. године тужиља је тражила накнаду материјалне штете у укупном износу од 78.418,24 динара што је и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић